

Sygnatura akt I C 572/18

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

K., dnia 09-04-2018 r.

Sąd Rejonowy w Kaliszu I Wydział Cywilny w następującym składzie:

Przewodniczący: SSR Katarzyna Porada-Łaska

Protokolant: sekretarz sądowy Sylwia Marek

po rozpoznaniu w dniu 09-04-2018 r. w Kaliszu na rozprawie

sprawy z powództwa (...) Bank (...) S.A. z siedzibą w W.

przeciwko A. S.

o zapłatę 570,74 zł

I. zasądza od pozwanego A. S. na rzecz powoda (...) Bank (...) S.A. z siedzibą w W. kwotę 830,70 zł (osiemset trzydzieści złotych 70/100) z odsetkami umownymi w wysokości czterokrotności stopy kredytu lombardowego Narodowego Banku Polskiego naliczanymi w stosunku rocznym od kwoty 570,74 zł od dnia 27.07.2017 r. do dnia 09.04.2018 r., z tym zastrzeżeniem że wysokość tych odsetek nie może przekraczać odsetek maksymalnych za opóźnienie,

II. należność zasądzoną w pkt. I wyroku rozkłada na 17 (siedemnaście) rat miesięcznych, w tym pierwsze 16 (szesnaście) rat w kwocie po 50,00 zł (pięćdziesiąt złotych 00/100), a ostatnia rata w kwocie 30,70 zł (trzydzieści złotych 70/100) powiększona o odsetki określone w pkt I wyroku, raty płatne do ostatniego dnia każdego miesiąca, poczynając od miesiąca następnego od tego, w którym wyrok się uprawomocnił - z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od każdego uchybionego terminu płatności poszczególnych rat,

III. zasądza od pozwanego na rzecz powoda kwotę 50,69 zł tytułem zwrotu kosztów procesu.

SSR Katarzyna Porada - Łaska

Sygn. akt I C 572/18

UZASADNIENIE

Powódka (...) Bank (...) Spółka Akcyjna w siedzibą w W. pozwem wniesionym w dniu 2 sierpnia 2017r. domagała się zasądzenia od pozwanego A. S. kwoty 830,70 zł wraz z umownymi odsetkami w wysokości czterokrotności stopy kredytu lombardowego Narodowego Banku Polskiego w stosunku rocznym naliczanymi od kwoty 570,74 zł od dnia 27.07.2017r. do dnia zapłaty, z zastrzeżeniem, że wysokość tych odsetek nie może przekraczać w stosunku rocznym wysokości odsetek maksymalnych za opóźnienie. Nadto, powódka domagała się zasądzenia od strony przeciwnej kosztów postępowania według norm przepisanych, w tym opłaty skarbowej od pełnomocnictwa i kosztów odpisu poświadczonego notarialnie pełnomocnictwa w wysokości 3,69 zł.

Pozwana nie kwestionowała zadania, wносиła jedynie o rozłożenie świadczenia na raty.

Sąd ustalił, co następuje:

W dniu 15.09.2010r. strony zawarły umowę nr (...) o wydanie i używanie karty kredytowej (...) S.A. Strony szczegółowo ustaliły wysokość limitu kredytowego, termin ważności karty, sposób rozliczania operacji, czas trwania umowy oraz

oprocentowanie, także od zadłużenia przeterminowanego – wg wartości czterokrotności wysokości stopy kredytu lombardowego Narodowego Banku Polskiego.

(dowód: umowa k. 27-28)

Powódka pismem z dnia 6.06.2012r. wypowiedziała łączącą strony umowę.

(dowód: wypowiedzenie k. 26)

W dniu 7.06.2017r. powódka skierowała do pozwanego wezwanie do zapłaty.

(dowód: wezwanie k. 5, zpo k.6)

Powódka w dniu 26.07.2017r. wystawiła wyciąg z ksiąg bankowych, z którego wynika, że powódce wobec pozwanego przysługuje wymagalne zadłużenie w łącznej kwocie 830,70 zł, na którą składają się:

-należność główna w wysokości 570,74 zł,

-odsetki za okres od dnia 25.08.2012r. do dnia 26.07.2017r. w wysokości 259,96 zł,

-koszty, opłaty i prowizje w kwocie 0,00 zł

- dalsze należne odsetki od dnia 27.07.2017r. do dnia zapłaty naliczane od należności głównej w wysokości czterokrotności stopy kredytu lombardowego NBP, jednak nie więcej niż w wysokości odsetek maksymalnych za opóźnienie.

(dowód: wyciąg k. 4)

Pozwany obecnie nie pracuje. Nie wykonuje także prac dorywczych; obecnie ma złamaną nogę. Pozostaje na utrzymaniu żony, która otrzymuje wynagrodzenie za pracę w wysokości 740 zł miesięcznie.

(dowód: zeznania pozwanego k. 36v w zw. z k. 30)

Stan faktyczny został ustalony w oparciu o zgromadzone w sprawie dokumenty, albowiem ich prawdziwość nie budziła wątpliwości z urzędu i nie były kwestionowane co do autentyczności przez żadną ze stron. Sąd dał wiarę zeznaniom pozwanego.

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo zasługiwało na uwzględnienie w całości.

Okoliczności sprawy nie były sporne.

Żądanie objęte niniejszym pozwem dotyczyło niespłaconych kwot minimalnych z przyznanego pozwanej limitu kredytowego na karcie kredytowej. Pozwana nie wywiązała się z nałożonego obowiązku regularnej spłaty wynikającego z zaciągniętego zobowiązania. Pozwana nie kwestionowała roszczenia powódki co do zasady. Wobec tego wszystkie okoliczności podnoszone przez powódkę dotyczące zawarcia umowy oraz jej wypowiedzenia, zostały potraktowane za przyznane (art. 229 k.p.c.).

Czynnością kreującą powstanie dochodzonych niniejszym pozwem wierzytelności była umowa o wydanie i używanie karty kredytowej, na podstawie której powódka przyznała pozwanej limit kredytowy w kwocie 500 zł, z którego pozwana mogła korzystać jedynie na podstawie wydanej karty. Zdaniem Sądu zawarta między stronami umowa o kartę kredytową zawiera dwie integralnie połączone ze sobą umowy: o limit kredytowy oraz o wydanie i używanie karty kredytowej. Udzielenie przez powódkę kredytu powiązanego z kartą kredytową doprowadziło do funkcjonalnego połączenia tych odrębnych umów, obejmujących dwie różne czynności bankowe.

Charakter prawny stosunku zobowiązanego łączącego strony wynika przede wszystkim z postanowień umownych. W ocenie Sądu orzekającego zasadniczym przedmiotem umowy stron było udzielenie przez powódkę pozwanej kredytu odnawialnego w formie limitu kredytowego. Wydana pozwanej karta była jedynym instrumentem umożliwiającym pozwanej korzystanie z limitu kredytowego. Limit kredytowy to była natomiast określony przez bank dopuszczalną kwotą, na jaką posiadacz rachunku kredytowego może się zadłużyć. Powódka naliczała oprócz oprocentowania za wykorzystany limit kredytowy, także opłaty za korzystanie z samej karty m.in. za wykonywanie przelewów, wydanie bądź wznowienie karty czy roczną obsługę karty.

Podsumowując, przedmiotowa umowa o kartę kredytową to umowa, która łączy w sobie w istocie elementy dwóch różnych umów. Obejmuje bowiem postanowienia o charakterze kredytowym i dotyczące wykonywania przez bank usług płatniczych. Z tego względu, w ocenie Sądu orzekającego, do umowy o kartę kredytową zawartą przez bank z konsumentem oprócz przepisów ustawy o kredycie konsumenckim, należy również stosować przepisy ustawy o usługach płatniczych w zakresie odnoszącym się do realizacji płatności realizowanych kartą.

W myśl art. 69 ust. 1 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997r. Prawo bankowe (tj.Dz.U.2017.1876) przez umowę kredytu bank zobowiązuje się oddać do dyspozycji kredytobiorcy na czas oznaczony w umowie kwotę środków pieniężnych z przeznaczeniem na ustalony cel, a kredytobiorca zobowiązuje się do korzystania z niej na warunkach określonych w umowie, zwrotu kwoty wykorzystanego kredytu wraz z odsetkami w oznaczonych terminach spłaty oraz zapłaty prowizji od udzielonego kredytu.

Na okoliczność wysokości zadłużenia z zaciągniętego przez pozwaną zobowiązania, powódka wystawiła wyciąg z ksiąg bankowych. Jest w postępowaniu cywilnym traktowany jako dokument prywatny (art. 245 k.p.c., por. wyrok Trybunału Konstytucyjnego z dnia 15.03.2011r., sygn. akt P 7/09). Jednakże wobec niekwestionowania treści tego dokumentu przez pozwaną i niezaprzeczeniu powstałego z tytułu umowy o kartę kredytową zadłużenia, Sąd uznał rzeczony dokument jako w pełni wiarygodny i odzwierciedlający wysokość przysługującego powódce wobec pozwanej zadłużenia.

Powódka zasadnie domagała się naliczania dalszych odsetek umownych w wysokości czterokrotności kredytu lombardowego NBP od dnia następnego po dniu wystawienia wyciągu z ksiąg bankowych, ponieważ takie uprawnienie dla banku przewidywała łącząca strony umowa (ust. 11 umowy).

O odsetkach orzeczono na podstawie art. 481 § 1 kc oraz 482 § 1 kc w zw. z art. 359 § 2¹ kc i zostały one zasądzone zgodnie z żądaniem pozwu.

Mając na uwadze wszystkie powyższe okoliczności, Sąd na podstawie wyżej wymienionych przepisów orzekł jak w punkcie I sentencji orzeczenia.

Pozwany złożył wniosek o rozłożenia dochodzonego roszczenia na raty, powołując się na ubóstwo swoje i swojej rodziny, wynikające również z problemów osobistych, w tym zdrowotnych.

W myśl art. 320 kpc, w szczególnie uzasadnionych wypadkach sąd może w wyroku rozłożyć na raty zasądzone świadczenie, a w sprawach o wydanie nieruchomości lub o opróżnienie pomieszczenia - wyznaczyć odpowiedni termin do spełnienia tego świadczenia. Artykuł ten reguluje kwestię tak zwanej dyskrecjonalnej władzy sędziowskiej, określanej też jako moratorium sędziowskie, i znajduje zastosowanie wtedy i tylko wtedy, gdy stan faktyczny przedmiotowej sprawy uzasadnia przekonanie sądu orzekającego, że rzeczywiście zachodzi wypadek szczególnie uzasadniony.

Dokonując rozłożenia na raty sąd ingeruje w stosunek zobowiązaniowy między jego stronami odmiennie kształtując treść tego zobowiązania, tak więc ta daleko posunięta ingerencja może zostać poczyniona tylko jeżeli przy jej braku zostałyby naruszone jakieś reguły sprawiedliwości albo też odwołanie się do zasady zwykłego humanitaryzmu powodowałoby, że wykonanie słusznego skądinąd wyroku skutkowałoby krzywdzącymi dla pozwanego skutkami. W przedmiotowej sprawie występuje właśnie taka sytuacja, ponieważ pozwany i członkowie jego rodziny prowadzący

wspólnie z nim gospodarstwo domowe znajdują się w bardzo trudnej sytuacji materialnej i osobistej, a w przypadku spłaty od razu całego świadczenia mogłoby w ich sytuacji dojść do naruszenie minimum utrzymania lub społecznego minimum zapewniającego godne przeżycie.

Z tych względów Sąd w punkcie II wyroku rozłożył zasądzone świadczenie na raty.

O kosztach procesu orzeczono w punkcie III wyroku w oparciu w przepisy art. 98 k.p.c. w zw. z art. 99 k.p.c. w zw. z art. 108 k.p.c. wyrażające zasadę odpowiedzialności za wynik sprawy, zgodnie z którą strona przegrywająca sprawę obowiązana jest zwrócić przeciwnikowi na jego żądanie koszty niezbędne do celowego dochodzenia praw i celowej obrony.

Kierując się powyższą zasadą, Sąd orzekł o zasądzeniu od pozwanej na rzecz powódki jako wygrywającej niniejszy proces kwoty w wysokości 50,69 zł tytułem zwrotu kosztów procesu, które obejmowały opłatę sądową od pozwu w kwocie 30 zł, opłatę skarbową od pełnomocnictwa w kwocie 17 zł oraz kwotę 3,69 zł tytułem kosztów odpisu poświadczonych notarialnie pełnomocnictwa.

SSR Katarzyna Porada-Łaska